

Но какъ е чуждо
и не е нужно тука,
съвсемъ забравено
това поле!

Една ржка изхвърли на боклука
идилиитъ съ синьото небе.
Защото мигъ на нѣкаква заблуда,
защото мигъ съ размекнато сърдце,
би значело напраздно да загубишъ
работнитъ си

жилави
ржце.

И въ този шумъ
и трѣсъкъ на машини
ще трѣбва напременно да крещишъ,
да могатъ думитъ
разбрано да преминатъ
пространството което ги дѣли.

И азъ крещѣхъ години —
цѣла вѣчностъ...
Долавяхъ, че и другитъ крѣщятъ —
машинитъ,
завода
и човѣка

отъ най-затуления
тъменъ кжтъ.

И този крѣсъкъ стана сплавъ,
съ която
бронирахме живота си така,
че сложишъ ли му
пржтъ въвъ колелата —
ще счупишъ своята ржка...